

En fotografisk gjengivelse av de utdrag fra biskep Berggravs originalopptegnelse som Reichs-kommissar Terboven nevnte under statsakten i søndags.

Biskop Berggravs samtaler med riksmarskalk Göring og utenriksminister Halifax vinteren 1939-40.

Biskopens egne nedtegnelser forteller hvorfor ENGLAND absolutt vilde krigen.

Kronvidne for riktigheten av Quislings politikk.

Under sin tale i søndags kom der Herr Reichskommissar også inn på de sensasjonelle nedtegnelser som er foretatt av biskop Berggrav da denne vinteren 1939-40 besøkte Berlin og London.

I begge disse byer hadde han samtaler med høystående politiske personer. Blant andre med nåværende Reichsmarskalk Göring i Berlin, og i London med daværende utenriksminister Lord Halifax og erkebiskopen av Canterbury.

Berggrav nedtegnet resultatet av disse samtaler og originalskriftet som delvis er håndskrevet og er undertegnet av ham, befinner seg i mine hender. Her slås det fast ting som i betraktning av det hold de kommer fra og det tidspunkt de er nedskrevet på — vinteren 1939-40 — ikke er mindre enn sensasjonelle. Ved de her nevnte stater holder jeg meg ordrett til hans uttalelser, uttatte der Herr Reichskommissar.

Heller ikke jeg tror på litt som endelig måtte det kunne bli skrevet ned på en offentlig vilde, som disse ting, som uttatte at disse som i de senere år over alle ting.

Har det også å være grunn til nå å løpe den risiko å slutte fred — på andre, slige vilde — å slutte fred med Hitler.

1. Først fordi den ikke har gjort Hitler ved krig, men snarere styrker og risikerer å gjøre ham til mærrer.

2. Fordi den risikerer med å løse ved å fortsette denne krigen inn i det totale stadium, da den på sin gang, er uendelig uoppgitt som uttalt ved å slutte fred nå, endog med Hitler.

3. Fordi det er grunn til å tro at Hitler er en smått i sitt eget land og det som han har sagt om Hitler er en smått i sitt eget land og det som han har sagt om Hitler er en smått i sitt eget land.

Heller ikke jeg tror på litt som endelig måtte det kunne bli skrevet ned på en offentlig vilde, som disse ting, som uttatte at disse som i de senere år over alle ting.

Har det også å være grunn til nå å løpe den risiko å slutte fred — på andre, slige vilde — å slutte fred med Hitler.

1. Først fordi den ikke har gjort Hitler ved krig, men snarere styrker og risikerer å gjøre ham til mærrer.

2. Fordi den risikerer med å løse ved å fortsette denne krigen inn i det totale stadium, da den på sin gang, er uendelig uoppgitt som uttalt ved å slutte fred nå, endog med Hitler.

3. Fordi det er grunn til å tro at Hitler er en smått i sitt eget land og det som han har sagt om Hitler er en smått i sitt eget land.

Heller ikke jeg tror på litt som endelig måtte det kunne bli skrevet ned på en offentlig vilde, som disse ting, som uttatte at disse som i de senere år over alle ting.

Har det også å være grunn til nå å løpe den risiko å slutte fred — på andre, slige vilde — å slutte fred med Hitler.

Under sin tale i søndags kom der Herr Reichskommissar også inn på de sensasjonelle nedtegnelser som er foretatt av biskop Berggrav da denne vinteren 1939-40 besøkte Berlin og London.

I begge disse byer hadde han samtaler med høystående politiske personer. Blant andre med nåværende Reichsmarskalk Göring i Berlin, og i London med daværende utenriksminister Lord Halifax og erkebiskopen av Canterbury.

Berggrav nedtegnet resultatet av disse samtaler og originalskriftet som delvis er håndskrevet og er undertegnet av ham, befinner seg i mine hender. Her slås det fast ting som i betraktning av det hold de kommer fra og det tidspunkt de er nedskrevet på — vinteren 1939-40 — ikke er mindre enn sensasjonelle. Ved de her nevnte stater holder jeg meg ordrett til hans uttalelser, uttatte der Herr Reichskommissar.

Heller ikke jeg tror på litt som endelig måtte det kunne bli skrevet ned på en offentlig vilde, som disse ting, som uttatte at disse som i de senere år over alle ting.

Har det også å være grunn til nå å løpe den risiko å slutte fred — på andre, slige vilde — å slutte fred med Hitler.

1. Først fordi den ikke har gjort Hitler ved krig, men snarere styrker og risikerer å gjøre ham til mærrer.

2. Fordi den risikerer med å løse ved å fortsette denne krigen inn i det totale stadium, da den på sin gang, er uendelig uoppgitt som uttalt ved å slutte fred nå, endog med Hitler.

3. Fordi det er grunn til å tro at Hitler er en smått i sitt eget land og det som han har sagt om Hitler er en smått i sitt eget land.

Heller ikke jeg tror på litt som endelig måtte det kunne bli skrevet ned på en offentlig vilde, som disse ting, som uttatte at disse som i de senere år over alle ting.

Har det også å være grunn til nå å løpe den risiko å slutte fred — på andre, slige vilde — å slutte fred med Hitler.

1. Først fordi den ikke har gjort Hitler ved krig, men snarere styrker og risikerer å gjøre ham til mærrer.

2. Fordi den risikerer med å løse ved å fortsette denne krigen inn i det totale stadium, da den på sin gang, er uendelig uoppgitt som uttalt ved å slutte fred nå, endog med Hitler.

3. Fordi det er grunn til å tro at Hitler er en smått i sitt eget land og det som han har sagt om Hitler er en smått i sitt eget land.

at det ble annonsert at dere skulle ha fredsforhandlinger. Millioner vilde sette sitt håp til det, bli oppspilt av forventningsfulle. Sett så at det brast, dere måtte fortsette krigen. De vilde dere risikere at folketningen etterpå var splittet. Noen vilde si: A, de burde heller ha godtatt vilkårene. Andre: Nei, det var umulig. Hvordan skulle dere kunne restari war med en slik moralisk avvekkelse av folkets holdning? (Her var han svært tilfreds). Derfor, sa jeg, måtte slike forhandlinger nå skje hemmelig.

Ble der ikke noe resultat, så fikk dere hver for dere komme tilbake og si: «Vi har igjen prøvd, men tro meg, det var utenlykket.» Var sikker på at dere ville tro Dem når De sa dette. Inntil vilde være forpakt ved et slikt fornek, og adskillig vilde være vunnnet. Nemlig i moralisk hensende. For hvis krigen går i retning mot det og vi alle ender i det uæret forferdelige, så vil folk etterpå si: Husen 1939 kunde de ennå ha forsett vilde tro Dem når De sa dette. (Han var ikke fullt så lys i øynene...) (Halifax.)

«Vi talte så ganske kort om Russland. Jeg sa at vi ikke visste helt sikkert hva Russlands planer var, men at vi fryktet det verste. Spør du meg om jeg tror det var til noen nytte, så kan jeg ikke svare. Jeg kan bare referere hva som gikk for seg....

Skal jeg si min oppriktige mening? Så går den ut på at det ikke var til noen nytte.

Undslående var det å høre hvordan det på inflytelsesrik hold anså biskopene og den vesentlige og mente at det ikke kunne tas mer hensyn til de nøytrale i dette stykket, enn det passet med Englands interesser «som jo også er de nøytrale». De vilde helst ha oss inn i krigen på Finnlands side, for da vilde England også gå med, og vi således få krig med Tyskland.

Herr Berggrav sluttet sin beretning med å si at hva avgjørende betydning overhodet ikke kan overvurdere.

«Derfor til Genève for å treffe Balcanrepresentanter. Hjem var Berlin hvor den tyske gesant har kommet veien for meg. NB. Hvis vi ennå har nøytralitet.

England vil helst ha oss inn i krigen! Tyskland vil helst ha oss utenfor, men ikke slik at vi bærer oss av Englands krav som er forferdelige.»

Så vidt Herr Berggrav.

Det er såværlig interessant og opplysende å konstatere at den kristelige biskop Berggrav i følge eget utsagn har skaffet seg sine informasjonen om det nasjonal-socialistiske Tyskland nettopp fra en jødisk emigrant som utvilsomt må betraktes som særlig sakkyndig i dette tilfelle.

Det er da også heller ikke til å undres over når Herr Berggrav under slike omstendigheter, skriver Lord Halifax en bedømmelse av det tyske folk, især dets ungdom, som bare kan betegnes som barsalg. Herr Berggrav har jo forøvrig i mellomtiden hatt rikelig anledning til å lære disse forvordede og forskrekkede ungdom i tysk soldatuniform utstrøket i kjæne. Den flabbe bemærkning om der Führers, det storske rikes høyeste representants troverdighet, tar vi ikke noe særlig tragisk. Det er i grunnen for oss bare et bevis på hvor liten mennesket Berggrav er.

Men rent bortsett fra all dette kan en av disse nedtegnelser som er høyt opplysende for den norske offentlighet slutte seg til at Herr Berggravs utvetydige og ubestridelige oppfatning var følgende:

1. Tysklands besettelse av Norge for å avverge en engelsk invasjon. (Her var han svært tilfreds). Derfor, sa jeg, måtte slike forhandlinger nå skje hemmelig.

Ble der ikke noe resultat, så fikk dere hver for dere komme tilbake og si: «Vi har igjen prøvd, men tro meg, det var utenlykket.» Var sikker på at dere ville tro Dem når De sa dette. Inntil vilde være forpakt ved et slikt fornek, og adskillig vilde være vunnnet. Nemlig i moralisk hensende. For hvis krigen går i retning mot det og vi alle ender i det uæret forferdelige, så vil folk etterpå si: Husen 1939 kunde de ennå ha forsett vilde tro Dem når De sa dette. (Han var ikke fullt så lys i øynene...) (Halifax.)

«Vi talte så ganske kort om Russland. Jeg sa at vi ikke visste helt sikkert hva Russlands planer var, men at vi fryktet det verste. Spør du meg om jeg tror det var til noen nytte, så kan jeg ikke svare. Jeg kan bare referere hva som gikk for seg....

Skal jeg si min oppriktige mening? Så går den ut på at det ikke var til noen nytte.

Undslående var det å høre hvordan det på inflytelsesrik hold anså biskopene og den vesentlige og mente at det ikke kunne tas mer hensyn til de nøytrale i dette stykket, enn det passet med Englands interesser «som jo også er de nøytrale». De vilde helst ha oss inn i krigen på Finnlands side, for da vilde England også gå med, og vi således få krig med Tyskland.

Herr Berggrav sluttet sin beretning med å si at hva avgjørende betydning overhodet ikke kan overvurdere.

«Derfor til Genève for å treffe Balcanrepresentanter. Hjem var Berlin hvor den tyske gesant har kommet veien for meg. NB. Hvis vi ennå har nøytralitet.

England vil helst ha oss inn i krigen! Tyskland vil helst ha oss utenfor, men ikke slik at vi bærer oss av Englands krav som er forferdelige.»

Så vidt Herr Berggrav.

Det er såværlig interessant og opplysende å konstatere at den kristelige biskop Berggrav i følge eget utsagn har skaffet seg sine informasjonen om det nasjonal-socialistiske Tyskland nettopp fra en jødisk emigrant som utvilsomt må betraktes som særlig sakkyndig i dette tilfelle.

Det er da også heller ikke til å undres over når Herr Berggrav under slike omstendigheter, skriver Lord Halifax en bedømmelse av det tyske folk, især dets ungdom, som bare kan betegnes som barsalg. Herr Berggrav har jo forøvrig i mellomtiden hatt rikelig anledning til å lære disse forvordede og forskrekkede ungdom i tysk soldatuniform utstrøket i kjæne. Den flabbe bemærkning om der Führers, det storske rikes høyeste representants troverdighet, tar vi ikke noe særlig tragisk. Det er i grunnen for oss bare et bevis på hvor liten mennesket Berggrav er.

Men rent bortsett fra all dette kan en av disse nedtegnelser som er høyt opplysende for den norske offentlighet slutte seg til at Herr Berggravs utvetydige og ubestridelige oppfatning var følgende:

1. Tysklands besettelse av Norge for å avverge en engelsk invasjon. (Her var han svært tilfreds). Derfor, sa jeg, måtte slike forhandlinger nå skje hemmelig.

Ble der ikke noe resultat, så fikk dere hver for dere komme tilbake og si: «Vi har igjen prøvd, men tro meg, det var utenlykket.» Var sikker på at dere ville tro Dem når De sa dette. Inntil vilde være forpakt ved et slikt fornek, og adskillig vilde være vunnnet. Nemlig i moralisk hensende. For hvis krigen går i retning mot det og vi alle ender i det uæret forferdelige, så vil folk etterpå si: Husen 1939 kunde de ennå ha forsett vilde tro Dem når De sa dette. (Han var ikke fullt så lys i øynene...) (Halifax.)

«Vi talte så ganske kort om Russland. Jeg sa at vi ikke visste helt sikkert hva Russlands planer var, men at vi fryktet det verste. Spør du meg om jeg tror det var til noen nytte, så kan jeg ikke svare. Jeg kan bare referere hva som gikk for seg....

Skal jeg si min oppriktige mening? Så går den ut på at det ikke var til noen nytte.

Undslående var det å høre hvordan det på inflytelsesrik hold anså biskopene og den vesentlige og mente at det ikke kunne tas mer hensyn til de nøytrale i dette stykket, enn det passet med Englands interesser «som jo også er de nøytrale». De vilde helst ha oss inn i krigen på Finnlands side, for da vilde England også gå med, og vi således få krig med Tyskland.

Herr Berggrav sluttet sin beretning med å si at hva avgjørende betydning overhodet ikke kan overvurdere.

«Derfor til Genève for å treffe Balcanrepresentanter. Hjem var Berlin hvor den tyske gesant har kommet veien for meg. NB. Hvis vi ennå har nøytralitet.

England vil helst ha oss inn i krigen! Tyskland vil helst ha oss utenfor, men ikke slik at vi bærer oss av Englands krav som er forferdelige.»

Så vidt Herr Berggrav.

Det er såværlig interessant og opplysende å konstatere at den kristelige biskop Berggrav i følge eget utsagn har skaffet seg sine informasjonen om det nasjonal-socialistiske Tyskland nettopp fra en jødisk emigrant som utvilsomt må betraktes som særlig sakkyndig i dette tilfelle.

Det er da også heller ikke til å undres over når Herr Berggrav under slike omstendigheter, skriver Lord Halifax en bedømmelse av det tyske folk, især dets ungdom, som bare kan betegnes som barsalg. Herr Berggrav har jo forøvrig i mellomtiden hatt rikelig anledning til å lære disse forvordede og forskrekkede ungdom i tysk soldatuniform utstrøket i kjæne. Den flabbe bemærkning om der Führers, det storske rikes høyeste representants troverdighet, tar vi ikke noe særlig tragisk. Det er i grunnen for oss bare et bevis på hvor liten mennesket Berggrav er.

Men rent bortsett fra all dette kan en av disse nedtegnelser som er høyt opplysende for den norske offentlighet slutte seg til at Herr Berggravs utvetydige og ubestridelige oppfatning var følgende:

1. Tysklands besettelse av Norge for å avverge en engelsk invasjon. (Her var han svært tilfreds). Derfor, sa jeg, måtte slike forhandlinger nå skje hemmelig.

Ble der ikke noe resultat, så fikk dere hver for dere komme tilbake og si: «Vi har igjen prøvd, men tro meg, det var utenlykket.» Var sikker på at dere ville tro Dem når De sa dette. Inntil vilde være forpakt ved et slikt fornek, og adskillig vilde være vunnnet. Nemlig i moralisk hensende. For hvis krigen går i retning mot det og vi alle ender i det uæret forferdelige, så vil folk etterpå si: Husen 1939 kunde de ennå ha forsett vilde tro Dem når De sa dette. (Han var ikke fullt så lys i øynene...) (Halifax.)

«Vi talte så ganske kort om Russland. Jeg sa at vi ikke visste helt sikkert hva Russlands planer var, men at vi fryktet det verste. Spør du meg om jeg tror det var til noen nytte, så kan jeg ikke svare. Jeg kan bare referere hva som gikk for seg....

Skal jeg si min oppriktige mening? Så går den ut på at det ikke var til noen nytte.

Undslående var det å høre hvordan det på inflytelsesrik hold anså biskopene og den vesentlige og mente at det ikke kunne tas mer hensyn til de nøytrale i dette stykket, enn det passet med Englands interesser «som jo også er de nøytrale». De vilde helst ha oss inn i krigen på Finnlands side, for da vilde England også gå med, og vi således få krig med Tyskland.

Gammel Telemarksslekti

SAMLET TIL FEST I AMERIKA

Newsbrevet fra Telemark, hvis stamfar innvandret i Statene i 1841 var nylig samlet til en stor familiefest derover.

Av kjente medlemmer av familien nevnes professor O. Næss som nå i over 40 år har vært lærer ved Luther College, samt prestene Wm. og Carsten Næss.

Skien's Bridgeklubb vant i alle klasser.

Kretsmesterskapet i bridge nærmer seg sin avslutning. Søndag spilte Brevik Bridgeklubb mot Skien's Bridgeklubb. Det ble en stor seier for Skien som vant alle klasser.

Med følgende resultater: Kl. A 70-58, kl. B 65-60 og kl. C 70-52.

Stillingen om kretsmesterskapet er nå helt avklart for A- og B-klassens vedkommende, hvor Skien's Bridgeklubb blir kretsmester. I C-klassen leder også Skien's Bridgeklubb, men det endelige resultat i denne klasse vil først foreligge etter at kampen mellom Forsgrunn og Momp er spilt.

Tips for barbering.

Fører en kniven fra underleppen og nedover mot kjøbebeinet så treffer kniven håret i en ugunstig vinkel slik at bladet stryker avover. Fører en så kniven i skjeggtubbenes retning blir de skåret av for høyt og ikke like over hudoverflaten. Det samme for steder i nærheten av haken gjelder oven- og nedenfor leppen. Overleppen kan en barbere rett inn i alden, f.eks. med kniven over og skåret avover og nedover. Likedan med underleppen, alltid nedover og oppover. På den måten når en med barberhøvelen en gunstig skjærestilling og kniven holder seg skarp tre ganger så lenge.